

POŠTNI GLASNIK

Stanovsko in strokovno glasilo Zveze poštних organizacij za Slovenijo v Ljubljani.

Izhaja 1. in 15. v mesecu. — Cena 24 dinarjev na leto. Naročnina se vnaprej plačuje. — Oglasi po dogovoru. — Poštšina plačana v gotovini.

Rokopise na uredništvo „Poštnega Glasnika“ v Ljubljani. Reklamacije, oglase in drugo pa na upravništvu lista. Rokopisi se ne vračajo.

Letnik V.

V Ljubljani, dne 15. junija 1925.

12. številka

Joško Čampa:

Organizacija in naš tisk.

Konec.

Vsi kritiki pa si zapomnite to, kar je bilo na tem mestu že tolikokrat rečeno: dvoje, troje ljudi ne more vsemu kaj. Često pa dela pri listu sploh en sam človek, zlasti zadnje čase. To stanje traja že dve leti. In to delo ne prinaša niti dobička, niti slave ali pohvale, kvečjemu brce, ki zagrene po dveh letih delo tudi človeku, ki mu je list in organizacija resnično pri srcu. Sedanji sotrudnik bo zelo hvaležni, če jim odvzamete to težko in neprijetno breme z ramen.

Nekaterim tudi ni bilo po volji, da je list parkrat napadel posamezne osebe, in štejejo to »Glasniku« v silno velik greh. Moje mnenje v tej stvari je to-le: List je napadal v vsakem slučaju na podlagi pritožb, ki jih je predložilo uredništvu ali pa organizaciji članstvo. Pred dvema letoma je reklo uredništvo, da bomo slekli rokavice in v listu tudi imecema prijeli vsakogar, kdor se pregreši bodisi proti organizaciji, bodisi proti članstvu organizacije, seveda, če bodo podani za napad utemeljeni in stvarni razlogi. Sicer pa je tudi brez tega samo ob sebi umevno, da ima članstvo pravico, zateči se k listu, če se čuti po pravici prizadeto. Čemu sicer pa naj bi imelo svoj list? Naš »Glasnik« je v tem oziru v primeri z drugim stanovskimi listi zelo nedolžen in bi se mu moglo prej očitati preveliko popustljivost, nego pa preveliko agresivnost. Spominjam samo na to, kako velike krivice so se zgodile v naši direkciji nekaterim našim članom, — pogledajte samo naše pripravnike, ki že po petih, da, celo po sedmih letih niso stalni; vsi vemo, kje in kdo so krivci tega velikega zla, ki ga trpe naši ljudje z občudovanja vrednim samozatajevanjem, pa teh krivcev kljub temu nismo napadli v našem listu tako in s tako vehemenco, kakor so zaslužili. Kje drugje bi stvar ne šla tako gladko. Sicer pa ni sramota za list, ki napada in stori s tem le svojo dolžnost napram članstvu, ampak je to sramota za tiste, ki so tak napad izzvali. Vsakdo naj ravna v službi tako, kakor to zahtevajo interesi službe in interesi drugih članov poštne uprave, naj bo v uradu kot nadrejeni svojim podrejenim človek, ki ima v srcu tudi nekaj socialnega čustvovanja s svojim sočlovekom, pa se mu ne bo treba bati niti napadov v listu, niti pritožb od strani svojih podrejenih. V ostalem pa ima napadeni pravico, braniti se istotako v listu. Če se izkaže, da je bil napaden kdo po krivici — mistifikacija se dogodi končno lahko vsakemu listu — naj bo uverjen, da bo uredništvo vsako krivico popravilo v polnem obsegu.

Značilno pa je, da se zgražajo nad redkimi napadi v našem listu po navadi baš tisti ljudje, ki z naslodo brodiijo po gnojnici našega dnevnega političnega časopisja, ki mu ni dandanes nobena stvar več nedotakljiva.

Toda tistim, ki imajo čisto vest, se ni treba bati ničesar, kdor pa ima kaj na vesti, naj očita to sebi, ne pa listu, ki je v smislu svoje

naloge dolžan, čistiti v interesu organizacije in v interesu službe.

Tudi funkcionarji nekaterih društev se pritožujejo, da jih list »napada«, — pri nas se smatra za napad tudi to, če kdo načelno razpravlja o odnosih v organizaciji. V »Glasniku« se je zadnje čase uvedla lepa navada, da pisci te svoje »napade« tudi podpišejo. To se pravi, da je to odkrit in pošten boj, nadalje znači to, da je pisec uverjen o poštenosti tega, kar misli in kar je napisal ter podpisal. Prijatelj, stori tudi ti tako, zlasti, če se obravnava načelna zadeva organizacije. Toda nekateri društveni funkcionarji se zabubijo v mrežo skrivnostnega molka, se zavražajo v odklonilno gesto, ko da bi se njihove imenitne ideje ne mogle razpravljati v takem-le lističu kakor je »Poštni glasnik«. Mi pa vemo, da se za to prezirljivo in omalovažujočo gesto skriva samo pomanjkanje argumentov.

Še ena vrsta kritikov je, namreč vrsta breznačelnih kritikov. Ti naš list kratkoma odklanjajo in jim v njem sploh nobena stvar ni dobra. Če jih vprašam, zakaj in kako da to ali ono ni prav, ter kako bi bilo po njihovem mnenju prav in dobro, dobiš salomonski odgovor: za nič, kratkoma za nič, pa konec. Ti ljudje za svojo presojo sploh nimajo nikakega kriterija. Nedavno se je zgodil slučaj, da je neki tak član, ki je obenel tudi funkcionar Zveze, energično udrihal po pisavi »Glasnika«. Njegov edini argument za kritiko pa je bil ta, da sploh nobene številke ne čita, niti v roko je ne vzame. Lepa kritika, ki razsoja o nečem, česar sploh ne pozna. Drugi argument: dokler bo list urejeval sedanji urednik, lista sploh ne bo čital (ampak kritiziral ga bo vendarle). Nazadnje pa se je izkazalo, da niti ne ve, kdo list urejuje, — svojo imenitno kritiko pa je razkladal baš — samemu uredniku lista, ne da bi bil za to vedel. In ta kritika zavzema, kakor rečeno, važno funkcijo v Zvezi. To je breznačelnost, ki bi ne smela najti vhoda niti v organizacijo, kamoli še v njeno načelstvo. To pa ni več kritika, niti kritikarstvo, marveč čisto navadno nerganje.

Poročilo

o rednem občnem zboru Zveze poštних organizacij, ki se je vršil dne 17. maja 1925 v dvorani Mestnega doma v Ljubljani.

Nadaljevanje.

3. Poročilo tajnika Čampe:

Običajno naniza tajnik v uvodu svojega poročila kup številke; toda, ker se mi zdi, da bi te številke nikomur ničesar ne povedale, preidem na vprašanja, ki so za nas bolj aktualna, nego suhoparne številke.

Na lanskem občnem zboru je bila Zveza po skoro enoletnem prepiru med posameznimi društvi poštних nameščencev izpopolnjena, in upali smo takrat, da je stopila naša organizacija s tem na novo, boljše pot, na pot solidarnega in uspešnega medsebojnega delovanja. Toda, če se ozremo danes nazaj na delovanje Zveze v poslovnem letu, ki ga zaključujemo z današnjim občnim zborom, moramo priznati brez rezerve, da smo bili pred enim letom preveliki optimisti. Mislim, da za to priznanje ni treba prevelike odkritosrčnosti, in zdi se mi, da bi storil velik greh napram

organizaciji, napram celokupnemu članstvu Zveze in napram našim skupnim interesom, ako bi stopil danes pred vas s falzificirano bilanco. — Zato mi dovolite, da bom v svojih izvajanih odkritosrčen do skrajnosti in da bom o razmerah v Zvezi govoril tako, kakor mi narekuje to vest in pa skrb za organizacijo in za njen nadaljnji obstoj. Moj namen je, da vam objektivno, sine ira et studio, predložim vzroke neuspešnega delovanja v Zvezi, kajti zdi se mi, da je po dveh letih že čas, da se končno vprašamo, ali imamo iskrene namene z našo Zvezo ali jih nimamo? Ali nam je nadaljnji obstoj Zveze in naše stanovske organizacije pri srcu ali nam ni? Ali smatramo Zvezo za ustanovo, ki nam je potrebna in koristna, ali jo smatramo samo še za balast, za nepotreben luksuz, za torišče, kjer si prezentiramo osebne račune, kjer dajemo duška svojim sovražnostim, kjer merimo svoje ekskluzivnosti in kjer se užigajo eksplozivnosti medsebojnih političnih in zasebnih intrig.

Tovariši in tovarišice, kljub vsem nerazveseljivim izkušnjam, ki sem jih kot eksponiran faktor organizacije doživel v zadnjih dveh letih, zlasti pa v zadnjem letu svojega delovanja v organizaciji, upam še vseeno, da si je večina članstva Zveze ohranila do danes še toliko razsodnost, da bo zanikala drugo ter potrdila prvo vprašanje in se izrekla za to, da nam je Zveza koristna in potrebna. Vem, govoril bi najbrže neresnico, ako bi trdil, da so privedli članstvo do tega zaključka idealni nagibi, kajti surova sila dandanašnjih dni je ubila v nas vse etične principe altruizma in kolektivizma. Motivacija za priznanje koristnosti in za našo uvidevnost o potrebi Zveze in stanovske organizacije je oprta danes le še samo na najhladnejšo realnost in na najprimitivnejši egoizem, na tisti brezdušni egoizem, ki je še samo suhoparna številka, še samo rezultat hladnega, mehaničnega razumarskega računa, ki pravi, da je kolektivno delovanje in sožitje stanovskih tovarišev le potrebno zlo, na katerem sloni eksistenčni princip posameznika in brez katerega bi posameznik ne mogel zadostiti pohlepu svojega egoizma.

Računati je treba torej s tem realnim faktorom, da je članstvo spoznalo in uvidelo potrebo Zveze, ne glede na to, kakšni so motivi, ki so ga privedli do tega spoznanja. Čim pa smo prišli do tega spoznanja, mora biti v nas tudi konsekvencna težnja, da si Zvezo ohranimo; pa ne samo to, da si osiguramo obstoj, ampak gledati moramo tudi, da jo dvignemo na tak nivo, ki odgovarja njenim ciljem, da bo mogla vršiti svojo nalogo in čim najbolj zadostiti naši sebičnosti, če naj že govorimo iz teh prividov.

Vsakemu načrtu za bodočnost najlažje določimo smernice na podlagi delovanja v preteklosti, to se pravi, pogledati je treba nazaj v preteklost in z mirnim, jasnim, odkritim in objektivnim očesom premotriti uspehe. Če zapazimo kje neuspehe, jim je treba poiskati tudi vzroke, in jih pri določanju smernic za bodoče delo skušati odstraniti.

Zato sem se odločil, da vam odkritosrčno povem, kaj je po mojem mnenju in prepričanju vzrok, da naša Zveza boleha in nima takih uspehov, kakor bi si jih vsi želeli. Prosim vas, tovariši in tovarišice, da smatrate mojo odkritosrčnost kot moje najboljše hotenje, kot moje najiskrenejše želje, kot najnesebičnejše stremljenje, pokazati na hibe in rak rane naše organizacije in s tem pomagati, da te napake s skupnimi močmi odstranimo. Morda si bom s svojo odkritosrčnostjo nakopal novo zamero, pa nakopal sem jih v svojem delovanju v organizaciji že toliko,

da me ena zamera več ali manj ne more oplašiti, da bi ne povedal tega, kar imam na srcu, kajti ne morem prevzeti na svojo vest velike odgovornosti za posledice, ki bi lahko nastale vsled bojzljivega molka in prikrivanja in ki bi bile lahko usodne za celokupno osebo naše stroke.

Abstrahirati hočem tu one neuspehe, ki jih z ozirom na povojno dobo ni pripisovati v breme naših strokovnih organizacij, pa tudi one, ki gredo preko njih na rovaš neurejenih političnih razmer v naši državi in se omejim le na neuspehe, ki smo jih sami zakrivali in ki bi jih bili le z malo dobre volje lahko preprečili.

Prvi in glavni vzrok neuspehov naše Zveze, naših preprirov v organizaciji, našega medsebojnega nezaupanja, da ne rečem celo sovražstva v organizaciji in izven nje, v uradu in v privatnih naših medsebojnih odnosih, ki ponekod niti iz daleka niso v skladu s pojmovanjem o tovarištvu med ljudmi, ki pripadajo istemu stanu, ki vrše isto službo, ki so izpostavljeni istim težavam skupnega poklica in ki imajo iste težnje, — ta prvi vzrok in prabacil rak-rane na telesu naših organizacij je nesrečna politika, — nesrečne metode našega političnega življenja, ki ne škodujejo samo vsem drž. nameščencem naše države, marveč so nesreča tudi za vse naše javno življenje in nesreča za samo našo državo in ves naš narod. O kvarnih političnih vplivih v naši organizaciji sem že toliko govoril in pisal, da mi je že skoro odločno, načeti ponovno to vprašanje. Naši so se v naši organizaciji ljudje, kateri so mojim in mojih tovarišev stremljenjem, zaustaviti tok političnih vplivov med naše vrste, podtikali neiskrene namene. Delo v organizaciji je borba, kjer ne vzdrže ljudje, ki imajo prenežno kožo in ki jih je narava obdarila s preveliko senzitivnostjo. Jaz sem se privadil v organizaciji na marsikatero nenežnost tako, da se je moja koža že precej ustrojila. Zato danes, ko gre za biti ali ne biti naše stanovske organizacije, ne morem kljub riziku zamolčati ogorčenega protesta proti onim našim netovariškim stanovskim drugom, ki uganjajo politiko v naših vrstah, pa naj si bo že v tej ali oni obliki, če tudi pod krinko stanovsko-strokovnih interesov. Politični ideologi pravijo, da je politika čista umetnost. Morda teoretično to drži, ali v praksi se izkaže politika kot ogabna prostitutka, ki je napredaj onemu, ki več ponudi. Vsaj za naše politične razmere velja ta primera v polnem obsegu. Zato ni čudno, če se pri nas o osebah, ki posegajo v politiko, ljudje na tihem vprašujejo: koliko so mu plačali za to? Ne rečem, da pri nas ni ljudi, ki bi v političnem delovanju ne bili ostali čisti, pošteni in idealni. Toda človeštvo je že po svoji naravi nagnjeno k slabemu in k obsojanju, zato gledajo ljudje tudi v organizaciji z nezaupanjem na politično izrazitejše osebe, zlasti na tiste, ki se kakorkoli aktivno udeležujejo v političnih krogih. Nkomur se ne more in ne sme zabranjevati, da se udeležuje v politični stranki, kakor mu to narekuje vest in prepričanje. A strokovna organizacija ima pravico in sveto dolžnost, da prepreči takim ljudem aktivno sodelovanje istočasno tudi v njenem okrilju. Pravico ima tudi, nastopati proti politično stanovskim organizacijam, ker je popolnoma izključeno, da bi se taka organizacija mogla odreči vsem ingerencam na strokovno organizacijo, kajti, če jo je kaj prida in če hoče vršiti svojo politično mislijo, je to tudi njena naloga in cilj. Jasno je ko beli dan, da trčita tu dva sovražna si svetova drug ob drugega, ki sta si kakor ogenj in voda. Jasno je nadalje tudi, da ni miru in sloge, zato tudi ne uspehov tam, kjer stojita druga ob drugi dve taki organizaciji.

Ne bom na široko utemeljeval, kako pogubno vplivajo v strokovni organizaciji politična stremjenja, ker danes menda to že vsi dovolj občutimo na lastni koži in ker vas imam za toliko razsodne, da to lahko sami preudarite. Pozivam pa tiste člane Zveze, ki se niso zastrupili s političnimi strastmi, naj delujejo povsod na to, da iz gine iz naših organizacij politična nestrpnost in da se bodo naši tovariši tudi v privatnem življenju kolikor mogoče depolitizirali.

Kot poznavalec razmer v naši organizaciji čutim nujno potrebo, da naglasim z vso resnostjo: ako z energično roko ne zajezimo političnih dotokov, ki silijo iz vseh strani v našo organizacijo in med naše vrste, potem že morda na prihodnjem občnem zboru ne bomo mogli govoriti več o bodočnosti naše Zveze. Pretehtajte to z največjo preudarnostjo

in preračunajte posledice, ki bi sledile padcu Zveze in ki bi zadele v živo interese članstva vseh naših organizacij. Prepričan sem, da Vas bo, če nič drugega, vodil čisto subjektivni egoistični nagon imperativno do pravilne izbire med obema alternativama. Tiste ljudi pa, ki so se s politično nestrpnostjo in sovražtvom že tako omrežili, da jim je njihov politični fanatizem omamnil celo ta primitivni nagon ali pa, če je v tem fanatizmu potencirana lastna sebičnost do takih skrajnih meja, da ne čutijo prav nobene dolžnosti in odgovornosti več do svoje okolice, do svojih stanovskih tovarišev, — take ljudi je treba brezobzirno eliminirati iz organizacije.

Drugi vzrok naših neuspehov je čudna mentaliteta mnogih naših tovarišev, — namreč tista, ki korenini v tradicijah tistih nekdanjih časov, ko je rhl birokratizem bivše avstrijske uprave v svoje posebne svrhe namenoma diferenciral državne nameščenke po znanem reku: divide et impera! Ta umetna diferenciacija je bila od nekdaš oviira vsem stanovskim pokretom državnega nameščenstva, vsled česar je že od nekdaš naperjena ost naših organizacijskih bojev v prvi vrsti proti temu zlu. Z uzakonjenjem naše nove pragmatike se je to zlo nekoliko zmanjšalo, toda še vedno ne tako, kakor bi odgovarjalo to nazorom tolikokrat po nemarnem naglašane demokracizma naše dobe. Govorimo brez ovinkov in odkrito. Naši tovariši maturantje čutijo kot nekakšno neodpustno krivico v tem, da je uredba o razvrščanju po novem zakonu izravnila nekdanje razlike med prometnim delom uradništva poštne stroke. To je bil povod za brezplodne boje v naši organizaciji, ki groze — kakor kažejo znaki — zavzeti še večji obseg. Pustimo abstraktne teorije o tem, ali se je storila s to prevedbo kateri skupini kaka krivica na rovaš relativnih uspehov druge skupine, ali ne. Postavimo se na realnost in pogledimo, kakšne rezultate kaže izvedba te prevedbe v praksi. Najlaže ugotovimo to, če se vprašamo, kaj in v čem bi bili pridobili tovariši maturantje več, nego so pridobili po prevedbi, ako bi nematurantje ne bili prišli v II. kat.? Zakon je jasen in ne pripušta tu nikakega dvoma, ne vsebuje nikakih kondicij, zato je jasno, da bi tudi v tem slučaju ne imeli absolutno nikakih drugačnih pravic, nego jih imajo sedaj. Ugovor: zaradi manjšega števila hitrejšega napredovanje, izpodbija determinacija zakona, ki določa v osnovni plači terminirano, avtomatično napredovanje, napredovanje v položaje pa je pridržano slej ko prej diskrecijski pravici resortnega ministra, vsled česar bi bile tudi eventualne koncesije organizacij nematurantov iluzorne, ne glede na to, da bi bil s takimi koncesijami kršen princip, ki ga sleduje novi zakon. Nam vsem, tudi nematurantom, bi bilo ljubše, ko bi ne bilo tega principa glede položajev, ki se je izkazal že v svojem začetnem izvajanju za popolnoma zgrešenega. Najljubše bi nam bilo, ko bi tudi za položaje veljalo avtomatično napredovanje. V kolikor pa tega principa to ne ovira, je tovarišem maturantom glede na njih predizobrazbo itak že z zakonom samim zasigurana prednost pred nematuranti. Tudi razlog, da so s prevedbo vzete nekatere pridobitve tovarišev maturantov, ne utemeljuje njihove agresivnosti napram nematurantom, ker je novi zakon uničil tudi drugim skupinam marsikatero dragoceno ugodnost, ki so jo uživali po prejšnjem zakonu, ne glede na to, da so bile baš nekatere te pridobitve tov. maturantov velika krivica za nematurante. Če vse te okolnosti objektivno preudarimo, vidimo, da je ta borba med maturanti in nematuranti popolnoma nepotrebna, upira pa se tudi čutu tovarištva in socialnosti. Nepotrebna zato, ker ne bi prinesla tovarišem maturantom niti trohice materialnega izboljšanja, tudi če bi potekla borba za nje ugodno, nepotrebna zato, ker jo vodi samo ničev predsodek o namišljeni nadvrednosti maturitetnega izpričevala. In zaradi enega takega predsodka smo izgubili že toliko energije, da se zdi to pametnemu, realnemu človeku spričo drugih, važnejših vprašanj, ki režejo nam vsem skupaj tako občutno meso, da je ogrožen vsled njih naš eksistenčni obstoj, naravnost luksus. Dejstvo, da so čutili nekateri potrebo, osnovati takorekoč radi prazne oslovke sence, celo novo organizacijo, dokazuje, kako smo še majhni, kako prilikavi v organizacijskih zadevah, dokazuje pa tudi, kako zaslepljeni, kako nesocialni in nedemokratski smo.

Nadaljni vzrok naših neuspehov, — namreč fakt, da imamo poštne uradniki še danes celo ko-

pico separatističnih organizacij, ne dokazuje tudi ničesar drugega, nego to, da nas je naša važna, za nas vse usodna in težka doba majhne, medorastle zahtevam te dobe. Podobni smo tistemu čudaku, o katerem pripoveduje povest, da je šel, ko mu je gorela hiša, in snel s stene staro, leseno uro, ki že zdavnaj ni več šla, pustil pa je, da mu je pogorela skrinja, kjer je imel spravljene dukate.

Naši tovariši, nižji poštni nameščenci so razumeli novo dobo in so se postavili v bran težkim časom, ki so prišli nad nas, v enotni organizaciji. Mi uradniki, ki tako radi pogledamo v svoji inteligenci domišljavosti preko ramen na nižje, pa se ne zganemo niti sedaj, ko so nas osramotili naši nižji tovariši.

Nadaljni vzrok neuspehov je pomanjkanje enotnega načrta pri našem delovanju, kar ni čudno pri tej naši razcepljenosti. Zveza si določa smernice za svoje delovanje od časa do časa tako, da je vse delo podobno nesistematičnemu krpanju. Zveza obrača, organizacije, včlanjene v Zvezi, pa obrnejo po svoje in tako je vse polno protislovij v našem delovanju. Ali pa: ena organizacija dela po svojem načrtu, druga po svojem, ki je onemu prve čisto nasproten. Tudi to je tipično za nas, da nekatere organizacije udrihajo slepo po Savezu in po njegovem predsedniku, kolikor jim dopuščajo moči, toda vse to jih čisto nič ne moti v čudoviti logiki, da ostanejo kljub temu včlanjeni v Savezu ter si niti malo ne prizadevajo, odstraniti v njem tisto, kar se jim ne zdi dobro.

In kakor smo v organizacijskih sposobnostih majhni, tako smo pa veliki vsi skupaj v vstrajni kritiki, v tisti breznačelni kritiki, ki je lastna nevstvarjajočim ljudem in ki kriči na vse pretege, kaj je slabo in za nič, ne pove pa, kako naj bi se to boljše napravilo. Če je teoretično kritika sploh destruktivna, je v praksi destruktivna čisto gotovo tista kritika, ki samo podira, ne zgradi pa na istem mestu, če ne boljše, nego je bila ona, ki jo je porušila, pa vsaj enakovredne dobrine. Naša kritika je samo ogenj, ki požiga in ostavlja za seboj prazno pogorišče.

Lahko bi se zadržal še dalje pri vzrokih, ki delajo naše organizacije, zlasti Zvezo, sterilno. Toda naštel sem najglavnejše in kot kvintesenca mojih izvajanj naj sledi zaključek, ki resumira napake, katere je treba v organizaciji v bodočem delovanju odstraniti, če nočemo, da bomo prej ali slej na ruševinah Zveze vsi skupaj drago plačevali svoje nepremišljene grehe.

Resume mojega poročila bi bil obsežen v teh-le točkah:

1. Politiko ven iz naših organizacij, in to temeljito! Apeliram v imenu vsesкупnih interesov, da skrbje posamezne organizacije tudi v svojih odborih na to, zlasti pa, da pošljejo kot delegate v Zvezo samo take ljudi, ki so politično neutralni in do katerih bi mogel gojiti zaupanje vsak poedini član Zveze neglede na njegovo politično pripadnost.

2. Prenehajmo z boji za malenkostna vprašanja vsaj dotlej, dokler ne rešimo onih, ki izpodjedajo življenjski obstoj nas vseh in naših rodbin na samem temelju. Apeliram zlasti na mlajše tovariše, ki niso prinesli v svoj poklic seboj zastarelih predsodkov iz onih neslavnih avstrijskih tradicij o činovnih razredih in »rangih«, blestečih na ugaslem ozvezdju nekdanjih paradnih uniform, ker je v njihovem lastnem interesu, da se ne puste zavajati od ekstremnih kategoristov, kajti država je že itak z uzakonjenimi kategorijami vrgla med nas oglođano kost, z namenom, da se nad njo med seboj zgrizemo in pozabimo pri tem na svoj pošteno zaslužen Kos krhla.

3. Že pred leti nameravana reorganizacija Zveze naj se izvrši, ker ni nikjer niti vzroka, niti kakih posebnih teženj v nobeni skupini poštних nameščencev, ki bi opravičevale obstoj posebnih organizacij, in ker je sedanjí sistem naših organizacij z ozirom na novi uradniški zakon anahronizem. Mi vsi brez razlike na kategorije in vrste službe, ki jo opravljamo, imamo iste težnje in iste težave, zato imejmo tudi eno in isto ter skupno uradniško organizacijo. V kolikor imajo nekatere skupine posebne zahteve, jih bo tudi skupna organizacija, morala podpirati, saj baš to je poleg vsega drugega tudi njen namen in njena naloga. Obenem z likvidacijo različnih društev dosežemo tudi to, da bodo ambicije in interesi posameznikov, ki so običajno edin razlog za obstoj posebnih organizmov, potisnjeni v ozadje,

kajti v organizaciji ne sme biti niti sinekur, niti mest za častihlepje. Naša organizacija mora slovet na principu popolne enakopravnosti in tovarništva.

4. Predsedstvo Zveze naj z vsakim novim poslovnim letom določi načrt in smernice za svoj delovni program ter se ga tudi strogo drži, ako ne nastopijo take okoliščnosti, da bi vsled tega trpele interese celokupnega članstva. Ob zaključku poslovnega leta naj na občnem zboru poroča, v koliko je svoj program realizirala. Člane, ki bi delovali proti osnovnim temeljem načrta, določenega od večine, treba odstraniti iz organizacije. Kajti steber vsakega organizma je harmonija, red in disciplina.

5. Borba v Zvezi naj bo parlamentarna, dostojna in odkrita. Tajne intrige naj se enkrat za vselej prenehajo, kajti tajno delovati v stanovski organizaciji, se pravi biti zahrbtnen in netovariški.

6. Celokupno članstvo naj pokaže več zavedenosti, smisla in zanimanja za organizacijo, naj zasleduje delo njenega vodstva, ker je naloga članstva, vršiti kontrolo nad organizacijo. Njegova kritika mora biti načelna, neosebna, objektivna in pozitivna.

To je moje poročilo, razmišljajte o mojih besedah in storite potem to, kar vam narekuje razum in vest in kar mislite, da je v vaše dobro in v korist nas vseh. Vsak posameznik pa naj se zaveda, da nima samo svojih pravic do celote, marveč tudi svoje dolžnosti, da v življenju, v svojem delovanju, v svoji organizaciji ne nosi odgovornosti samo zase, ampak nosi polno odgovornost tudi do drugih, do svojih soljudi in do svojih sotovarišev. (Konec prihi.)

PRAVILA

za

»DOM«

stavbno zadrugo državnih nameščencev in upokojencev, r. z. z o. j. v Ljubljani.

I. Ime in sedež zadruge.

§ 1. Ime zadruge je: »Dom«, stavbna zadruga državnih nameščencev in upokojencev, registrovana zadruga z omejenim jamstvom, v Ljubljani. Sedež zadruge je v Ljubljani.

Zadruga je ustanovljena za nedoločeno dobo. Zadruga je osnovana na podlagi zakona o pridobitnih in gospodarskih zadrukah (zadružnega zakona) od 9. aprila 1873. drž. zak. št. 70.

II. Namen zadruge.

§ 2. Zadruga ima namen, preskrbovati svojim članom po ceni in zdrava stanovanja ali lastna domovja v Ljubljani in bližnji okolici s tem, da kupuje, prezidava ali na novo gradi primerna domovja ter jih članom oddaja v najem ali prodajo.

III. Članstvo.

§ 3. Član zadruge more postati vsak svojepraven državni nameščenec ali upokojenec v Ljubljani. Izjemoma se smejo sprejemati kot člani zadruge tudi druge fizične in juridične osebe, ki se morejo vezati s pogodbam, če je njih članstvo v interesu zadruge.

Kdor hoče pristopiti k zadrugi, mora to javiti načelstvu in mu predložiti pismeno pristopno izjavo. Sprejem člana se izvrši s sklepom načelstva, ki pristop dovoljuje ali odklanja brez navedbe razlogov. Število članov je neomejeno.

§ 4. Članstvo preneha:

1. S prostovoljnim izstopom na podlagi pismene odstopne izjave. Odstop se mora naznaniti načelstvu vsaj do konca meseca septembra in mora načelstvo prejem odpovedi članu pismeno potrditi. Izstop pa velja šele s koncem poslovnega leta, v katerem je bila odpoved pravočasno podana.

2. S smrtno člana; vendar so dediči zavezani ostati člani zadruge do konca poslovnega leta, v katerem se je smrt pripetila.

3. Pri pravnih osebah, če se razdružijo.

4. Po določbi § 59 zadružnega zakona.

5. Z izključitvijo.

S sklepom načelstva se smejo izključiti iz zadruge člani, ki ne izpolnjujejo svojih zadružnih dolžnosti ali škodujejo dobremu imenu ali kreditu zadruge.

Izključiti pa se morajo člani, kateri so izgubili pravico do samostojnega upravljanja svojega premoženja, (če so prišli v konkurz ali pod kurateljo), ali kateri so bili obsojeni zaradi kakega kaznivskega dejanja, kjer je z obsodbo združena izguba občinske volilne pravice.

Sklep načelstva o izključitvi kakega člana mora potrditi tudi nadzorstvo, potem postane šele pravnoveljavno.

Izključitev se mora izključenemu članu z navedbo razlogov takoj pismeno naznaniti. Od tega časa naprej nima izključen več pravice, udeleževati se občnih zborov in tudi ne more biti več član načelstva ali nadzorstva.

§ 5. Deleži izstopivših članov se izplačajo eno leto po preteku tistega poslovnega leta, v katerem je članstvo prenehalo in sicer v oni vrednosti, ki jo izkazuje zadnja bilanca.

Do rezervnega zaklada ali do drugega zadružnega premoženja nimajo izstopivši člani nobene pravice.

IV. Jamstvo zadružnikov.

§ 6. Jamstvo zadružnikov je omejeno v smislu § 76 zadružnega zakona in sicer jamči vsak član za obveznosti zadruge s svojimi deleži in poleg tega še z zneskom v izmeri štirikratnega vplačanega deleža.

V. Poslovna in obratna glavница zadruge.

§ 7. Poslovno in obratno glavnico zadruge tvorijo:

1. pristopnine,
2. zadružni deleži,
3. dohodki nepremičnin,
4. rezervni zaklad in drugo lastno imetje,
5. posojila.

a) Pristopnine.

§ 8. Ob sprejemu v zadrugo mora plačati vsak član pristopnino, katere višino določa od časa do časa načelstvo. Pristopnina postane takoj last zadruge in se članu ne vrne.

b) Deleži.

§ 9. Zadružni delež znaša 1000 dinarjev. Ob pristopu v zadrugo je vplačati vsaj eno desetino deleža, ostanek pa v obrokih, ki jih določi načelstvo, toda najkasneje v enem letu.

Vsak član more imeti z dovoljenjem načelstva po več deležev. Od imovitejših članov sme načelstvo zahtevati, da priglase in vplačajo po več deležev.

Zadružni deleži se smejo, če občni zbor tako sklene, v okviru čistega dobička tudi obrestovati, a največ do pet odstotkov.

Dividende se ne plačujejo.

c) Dohodki in uprava nepremičnin.

§ 10. Pridobljene nepremičnine zadruga prodaja ali pa oddaja v najem svojim članom.

Člani, katerim se je prodala ali oddala v najem zadružna hiša, ali kateri se je oddal v najem in uporabo posamezen del hiše ali zadružnega posestva, morajo točno izvrševati vse obveze iz dotičnih kupnih ali najemnih pogodb.

(Dalje prihi.)

Organizatorično gibanje. Občni zbor „Društva poštних upravnikov“.

(Konec.)

Tajnik tovariš Pavšič prečita na to zapisnik zadnjega občnega zbora, kateri je bil odobren, nadalje zapisnik vseh 4 odborovih sej in vse tam sprejete in odposlane vloge in poročila, da je društvo poštних upravnikov pristopilo med letom kot član k »Zvezi poštних organizacij« in bo imelo tam 3 svoje zastopnike — kateri so se že imenovali na zadnji odborovi seji. S tem je naše društvo doprineslo dokaz, da je vedno pripravljeno za pravično in skupno delo in za enotni nastop.

Vsled enoglasnega sklepa občnega zbora se je nato volil z vzklikom stari odbor z malimi spremembami in sicer se je poklicalo v odbor tovarišico Ružo Megličevico iz Rimskih Toplic mesto odstopivše tovarišice Kokaljeve. Za pregledovalca računov se izvolila tovarišica Slavec in Krolnik. Oba na novo izvoljena pregledovalca računov izrekata v imenu občnega zbora staremu odboru zaupnico, kakor tudi radi boleznim odsotnemu blagajniku tov. Javorju.

Pri slučajnostih se oglasi k besedi tov. Dular kot delegat Zveze poštних organizacij, pozdravi v imenu Zveze občni zbor in poudarja pravilne in nujne potrebe uradnih predstojnikov. Nato poroča obširno o svojem uspehu v Beogradu ter točno in izčrpno odgovarja na vse interpelacije, za kar se mu izreče društvena zahvala.

Končno se prečita naslednja resolucija, ki je bila soglasno sprejeta:

Resolucija.

Dne 10. maja 1925 na občnem zboru na Zidanem mostu zbrani člani Društva poštних upravnikov za Slovenijo so sklenili in soglasno sprejeli sledeče zahteve:

1. Prejemki, do katerih imamo po členu 249. zakona o civilnih uradnikih pravico od 1. oktobra 1923., oziroma razlika med starimi in novimi prejemki, naj se nam takoj izplača in sicer na enkrat v skupnem znesku. To utemeljujemo s tem, da se je vsak uradnik vsled prejšnjih nezadostnih prejemkov zadolžil.

2. Po členu 9. uradniškega zakona se deli II. kategorija v 5 skupin, od katerih je prva glavna, druga in tretja pomožna, peta pa pripravljalna. Ker se uradni predstojniki nikakor ne morejo subsumirati med pomožne uradnike, spadajo ti na vsak način v smislu pragmatike v glavno skupino. Zato vstrajamo na tem, da se nam prizna, ne glede na službena leta, druga položajna skupina. Če se pa nas uvrsti v iste skupine, kakor pomožno (prideljeno) osebje, potem naj uživajo predstojniki pri napredovanju v skupine najmanj iste pravice, če ne večje, kakor prideljeno osebje. Za upravniška mesta naj se ne določajo položaji, predstojnikom pa naj se priznajo funkcijske doklade po velikosti urada, kar utemeljujemo s tem, da imamo več dela in večjo odgovornost nego dodeljeno osebje.

3. Ker še niso erarizirane vse pošte v območju direkcije pošte in telegrafa v Ljubljani, katerim načeljujejo p. t. činovniki II. kategorije, prosimo, da se te pošte takoj erarizirajo, ali pa, da se zviša uradni pavšal. Za vse pošte naj se napravi ključ, po katerem se uvrste vse pošte po letnih enotah v rede, tako, da pridejo pošte z letnim prometom od 15 do 60.000 enot v IV., od 60 do 120.000 v III., od 120 do 350.000 v II., od 350 do 800.000 enot pa v I. red. Vse druge nad 800.000 letnih enot naj bi bile izvzete pošte. Odklanjamo zvanje »starešina« ter prosimo za zvanje »upravnika« pošte I., II., III. ali IV. reda, pri izvzetih poštah naj ima upravnik zvanje »višji upravnik«, ne glede, v katero skupino je uvrščen. Predstojniki-upravniki pošt morajo biti v svoji lastnosti — stalni.

4. Glede na to, da spada pošta med promet in imajo železniški aktivni in vpokojeni nameščenci in njih rodbinski člani na železnicah deloma popolnoma proste, deloma zelo znižane vozne pristojbine, prosimo nadrejene oblasti, da izposlušajo za rodbinske člane in upokojence, če že ne istih ugodnosti, kakor jih uživajo železničarji, vsaj veljavnost legitimacij za neomejeno število voženj proti plačilu polovičnih vozniških listkov.

5. Redni letni dopusti predstojnikom pošt, kateri nimajo dovolj osebja, naj se omogočijo z delitvijo nadomestnih moči.

6. Blagajniška služba naj se ob nedeljah kot faktično nepotrebna, popolnoma ukine, ker ni ob nedeljah nobenega prometa, vrh tega se ob nedeljah pošiljke ne dostavljajo na dom. Uradne ure ne smejo trajati ob nedeljah in praznikih nad 2 uri. S tem bi bila dana možnost, da pride osebje ob nedeljah do prepotrebne nedeljskega počitka.

Pri brzojavu naj se ukinejo večerne odjave, kar utemeljujemo s tem, da pride pri večernih odjavah redko kedaj kakšna brzojavka. Če pa pri spe, se ne more več ob 21. uri dostaviti, ker imajo stranke v tem času vstop v stanovanje že zaprt.

Resolucija se odpošlje na merodajna mesta in upamo na uspeh. S tem je dnevni red izčrpan, zato zaključil predsednik ob 19. uri občni zbor s pozivom, da se v prihodnje še bolj oklenejo društva in ga podpirajo pri njegovem delu, ker le na ta način pridemo do svojih pravic.

Društvo poštних upravnikov.

Vsi poštni nameščenci morajo biti organizirani!

To in ono.

Reminiscenca s kongresa drž. uslužbencev. Glasilo Zveze javnih nameščenecv v Zagrebu „Naš Glas“, prinaša obširno poročilo o kongresu Glavne zveze državnih nameščenecv, ki je bil letos v Ljubljani, ter zaključuje svoje poročilo takole:

H koncu moramo pripomniti žalost, ki smo jo občutili, ko smo prispeli na kongres. Kongres se je vršil v Ljubljani, torej v srcu Slovenije. Aranžma in izvedbo vsega je imela v roki seveda Osrednja Zveza za Slovenijo. Kongres se je vršil v poslopju kazine, ki je bila okrašena tako z državnimi, kakor tudi s srbskimi in slovenskimi zastavami, dočim ni bilo o hrvatski zastavi nikakega sledu. Pa zakaj to? Morda se nam je hotelo s tem nekaj povedati. Na to so tudi naši delegati reagirali ter zahtevali od predsedstva ljubljanske Zveze, da se takoj izobesi tudi hrvatska zastava, ki je enakopravna z ostalimi. Šele po našem energičnem tožadnem nastopu se nam je dalo zadoščenje, toda ne od predsedstva Zveze, ampak od upravitelja poslopja kazine. Mi se ne bi mogli in se tudi nečemo napram našim bratom Slovencem ob priiliki prihodnjega kongresa, ki bo v Zagrebu, tako težko izpozabiti, da jim ne bi dali počaščenje in pristojno spoštovanje njihovemu narodnemu emblemu — narodni zastavi, pa zato tem bolj obžalujemo, kar se nam je storilo v beli Ljubljani

od naših bratov Slovencev, s katerimi so nas vezale najpristranejši vezi in od katerih tako malo obzirnosti resnično nismo pričakovali. Tolaži nas edino dejstvo, da tako postopanje naši pravi tovariši Slovenci enako z nami obsojajo.

Zamenjava službovanja. Poštna uradnica II. kategorije v Somboru želi premeniti svojo službo s službenim mestom v Sloveniji. Kateri tovariš ali tovarišica iz Slovenije bi hotel zamenjati svoje službeno mesto in iti v Sombor? Prizadeta uradnica je pripravljena plačati potne stroške. Ponudbe na Ivo Jež, poštno uradnico v Somboru.

Poslovače in upravitelje pošt III. razreda opozarjamo, da direkcija po nalogu ministrstva ne sme odkupiti nikakega pohištva in sploh nobene kosa inventarja več pri poštah III. razreda.

Članek o pripravniških izpitih in o zagrebški organizaciji prinesemo v prihodnji številki „Poštne glasnika“.

Pripravniški izpiti. — Tovarišica iz Belokrajine piše: Mnogo nas je, ki vidimo še eno strahilo pred seboj: pripravniški izpit v Beogradu. To prvič dosti stane, drugič pa, saj človek ne ve, kje bi začel in kaj bi se učil, ko se pa toliko zahteva. O nekaterih predmetih, ki se zahtevajo za izpit, prav gotovo nimamo niti pojma! Prav hvaležni bi bili, če bi nam priskočili organizacija in direkcija na pomoč. Direkcije ne bi stalo mnogo truda, da bi nas vpoklicala vse tiste, ki bi se javili za prvo skupino, v Ljubljano, ali tudi nekaj v Maribor in Celje, ter nam priredila brez-

plačen tečaj. Nekaj ur na teden vsaj, da bi nam kdo malo razložil o stvareh, ki se jih nismo učili ne v šoli ne pri pošti. — Upajmo, da nas direkcija ne bo kar tako prepustila samim sebi, saj se nas je tudi prej že večkrat spomnila z različnimi zimskimi tečaji.

Pogrebno društvo pošt in brzojavnih uslužbencev s sedežem v Ljubljani vabi na izredni občni zbor, ki se bo vršil dne 24. junija t. l. ob 7. uri zvečer v dvorani pismonoš (glavna pošta). Udeležba obvezna. — Odbor.

Znana ugledna tvrdka

Drago Schwab

javlja vsem cenj. poštnim uradnikom (cam), da **prodaja vsa oblačila na mesečne obroke.** Tozadevna pojasnila in drugo rešuje tvrdka obratno. 36

Odgov. urednik Konrad Šegula, Ljubljana.
Izdaja Zveza pošt in organizacij za Slovenijo v Ljubljani.
Tiska „Narodna Tiskarna“ v Ljubljani.

Milinković & Co.

tehniško preduzeće

17

Ljubljana, Prešernova ul. 7.

Avto vozi

brez bencinal Kuri z bukovim ogljem!

Jugo-Hag, Ljubljana

Bohoričeva ulica šte. 24. Telefon šte. 506

A. & E. SKABERNE

LJUBLJANA, Mestni trg 10

priporoča svojo veliko zalogo manufakturnega blaga po najzmernejših cenah

Dobro!

Poceni!

Slamniki po znižanih cenah

ravnokar došli. Oblike od 60 do 150 Din. Otroški od 60 do 120 Din. Nakiteni od 100 Din, dokler traja zaloga. — Oglejte si cene v izlozbi

MINKE HORVAT

modistka

Ljubljana, Stari trg šte. 21.

Tvornica pečatnih znamk, štamplilij in emajliranih tablic

ANTON ČERNE

Ljubljana graver Ljubljana

Pečati, klišej, šablone, plombne klešče, vzvodne tiskalnice, štanice, modeli za predtiskanje perila, numerirani, gozdna kladiva itd.

Kupujte pri tvrdkah
ki inserirajo v našem listu!

Mestni trg 5.
LJUBLJANA

O. BERNATOVIC

konfekcijska
trgovina

Manufakturna veletrgovina FELIKS URBANC, LJUBLJANA

Sv. Petra cesta šte. 1

priporoča svojo veliko zalogo raznovrstnega blaga po nizkih cenah. (22)

Priporoča se

Odon Koutny

trgovina z orodjem in tehničnimi potrebščinami

Ljubljana, Aleksandrova 7

Ljubljanska gradbena družba z o. z.

LJUBLJANA, Rimska cesta 13, telefon 527

Gradbeno podjetje, tehnična pisarna, parna žaga, tesarstvo za stavbe in pohištvo.

Josip Petelinc,

Sv. Petra nasip 7.

priporoča najcenejši nakup potrebščin za kroače čevljarje in šivilje, modno blago, palice, tovarniška zaloga najboljših šivalnih strojev „GRITZNER“ v vseh opre mah za obrt. Kayser, Adler za čevljarje in krojače

Tkalnica platnenega in bombaževnega blaga

Siegel & drug d. z o. z. Ljubljana

Dunajska cesta št. 31.

Telefon 719. Brzjavlj: SIGEROS.

Wien
Kai 1. 55

Svitavy
(C. S. R.)

SCHNEIDER & VEROVŠEK

trgovina z železnino na drobno in debelo. Največja zaloga strojev in orodja za poljedelstvo in industrijo, kakor tudi bogata izbira vsakovrstne kuhinjske posode in vsega v železninarsko stroko spadajčega blaga.

LJUBLJANA, DUNAJSKA ŠTEV. 16

Elektrotvrdka A. VERBAJS Ljubljana (Kolizej)

Gospodarska cesta št. 13
Tovarniška zaloga vsega elektrotehničnega - instalacijskega, materiala za slabi in močni tok, kakor: strojev, vsakovrstnih žic aparatov, instrumentov, kuhalnikov, likalnikov, telefonov, elektr. zvoncev, svetil (lestencev, namiznih svetiljk) itd. itd.
Blago prvovrstnih tovarn po priznani najnižjih cenah.
Nacrti in proračuni na zahtevo

Veletrgovina z železnino in poljedelskimi stroji

FR. STUPICA, Ljubljana

Gospodarska cesta št. 1

nosilci, armature, sesalke, fittingi, stavbno in pohištveno okovje razno orodje za vse vrste obrti, kuhinjska posoda, železno pohištvo, železne blagajne, gonilni jermeni, la Portland cement. Razn. najboljše poljedelski stroji. Zaloga smodnika in drugih razstreljiv vžigalnih kapi in vrvice.

Ne kupi

preje blaga za moške obleke, dokler si ne ogledaš specialne zaloge češkega in angleškega sukna na Miklošičevi cesti št. 4 v Ljubljani. Cene tvorniške. Največja izbira — na veliko — na malo.

Josip Ivančič.

Ustanovljeno leta 1888.

Poljanska cesta št. 8.

Ustanovljeno 1852.

Teod. Korn, Ljubljana

(preje Henrik Korn).

Krovec, stavbni, galanterijski in okrasni klepar. Instalacija vodovodov.

Naprava strelovodov. Kopališke in klosetne naprave izdelovanje posod iz pločevine za firnež, barvo, lak in med vsake velikosti kakor tudi posod (škafle) za konzerve. (11)

Usak član „Zveze“ bedi naročnik „Poštne glasnika“